

Κούκλος, με σπυριά, δοντάρες και νυχάρες

Μαρία Ολυμπίου

Ήτανε μια φορά ένας δράκος. Κακός; Πολύ κακός.

Μια μέρα, έφτιαξε μια τεράστια κορώνα με υλικά τον φόβο και τα δάκρυα των ανθρώπων. Την φόρεσε και καμάρωσε για ώρα πολλή την άγρια αφεντιά του στον καθρέφτη.

- Είμαι κούκλος! Κίτρινος, με τεράστια κόκκινα, πυώδη σπυριά, άγριες τρίχες, τεράστια δόντια, σουβλερά ολόμαυρα νύχια, επιβλητική κορώνα. Τραβάω όλα τα βλέμματα! Φτου, φτου, να μην με ματιάσω.

Ο δράκος λοιπόν, που πίστευε πως μαγνήτιζε τα βλέμματα, ξεκίνησε να κάνει τον γύρο του κόσμου, με ένα μαύρο αεροπλάνο.

Έφτασε μια μέρα στο νησί μας, φορώντας πάντα την κορώνα του. Μάς τρόμαξε πολύ. Μάς έδειξε τα τεράστια του δόντια, τα σουβλερά του νύχια. Κλειστήκαμε στα σπίτια μας, να μην του δώσουμε το δικαίωμα να μας αγγίξει.

Κλείστηκα κι εγώ στο σπίτι, έκλεισα και τις κουρτίνες, αλλά το μυαλό μου πάντα έτρεχε έξω, μακριά, πολύ μακριά. Ήθελε να βρει μια λύση για να βγούμε, χωρίς φόβο και δάκρυα στους δρόμους, στα δάση, δίπλα στη θάλασσα. Σκέψεις, σκέψεις, επισκέψεις...

Αν βρούμε τι τον πληγώνει, ή τι τον μαλακώνει τούτο τον δράκο; Αν του διαβάσαμε ένα παραμύθι; Μπας και του ξυπνούσαμε το καλύτερο μέρος της καρδιάς... Να αποκοιμηθεί καλέ κι αυτός. Τόσα χιλιόμετρα ταξίδεψε και ταξιδεύει σκορπώντας το κακό.

Έλα εδώ κακέ δράκε, βγάλε την κορώνα σου. Είναι πολύ βαριά. Άσε που δεν σου πηγαίνει καθόλου. Ωραία. Εγώ, θα σου πω ένα παραμύθι. Έλα, έλα, χαλάρωσε, κρύψε τα δόντια σου, καλέ δεν τα πλένεις ποτέ; Θέλεις να συνεχίσεις τις ζαβολιές σου; Σςςς, μην μιλάς. Τώρα θα μιλήσω εγώ.

Μια φορά κι έναν καιρό, ήτανε ένα παιδί. Ένας κακός λύκος, με άγρια μάτια και μουστάκι, το κυνηγούσε. Έτρεχε το παιδί, έτρεχε και ο κακός λύκος από πίσω του, κρατώντας μάλιστα και δέκα πινέλα στο χέρι. Πριν γίνει κακός ο λύκος, ήθελε να γίνει ζωγράφος.

Το παιδί, για να ξεφύγει από τον λύκο, ακολούθησε ένα μονοπάτι και έφτασε στο δάσος. Εκεί βρήκε μια κουφάλα ενός δέντρου και κρύφτηκε μέσα. Η κουφάλα δεν χωρούσε τον κακό λύκο να μπει. Έτσι, η αυτού αγριότητά του, έμεινε έξω και περίμενε. Το παιδί μέσα στην κουφάλα, για να μαλακώσει την ψυχή του λύκου, τραγουδούσε τραγούδια...

Ο Νέμο, το μικρό αρκουδάκι
στο δάσος κλαίει μοναχό

Πίνει νερό μαραίνεται και πάει
δεν έχει κάποιο φίλο να αγαπάει

Μια μέρα στο μικρό ρυάκι
ένα σκιουράκι του γελά
παιχνίδια κάνουνε πολλά
Θεέ μου, να μην τελειώσει τέτοια χαρά

Πίνει νερό δροσίζεται και πάει
γιατί έχει κάποιο φίλο να αγαπάει

Τον σφίγγει απάνω στην καρδιά του
μα έβαλε δύναμη πολλή
και το σκιουράκι το μελί
άφησε τη ζωή του δίχως πνοή

Πίνει νερό μαραίνεται και πάει
δεν το μάθαν ποτέ του να αγαπάει

Δάκρυσε ο κακός λύκος ακούγοντας το τραγούδι. Μαλάκωσε η καρδιά του. Έφυγε για πάντα, ούτε φάνηκε ξανά στην οικουμένη. Λένε ότι με τα πινέλα του ζωγράφισε τα ωραιότερα τοπία του κόσμου. Βγήκε το παιδί μέσα από την κουφάλα. Τραγουδούσε κι ένα ωραίο τραγούδι για την υπομονή. Το αφιέρωσε σε όλα τα ραγισμένα φλιτζάνια του τσαγιού κι όλες τις ραγισμένες καρδιές. Και ζήσανε όλοι μια χαρά.

Βούρκωσε ο δράκος ακούγοντας το παραμύθι. Πήρε την κορώνα του από χάμω. Την έσπασε σε χίλια κομμάτια. Έχασε τις δυνάμεις του. Έτρεξε μακριά μας και χάθηκε. Για πάντα; Για πάντα! Και ζήσαμε όλοι καλύτερα, σοφότεροι! Για πάντα!